

vil det være os kjær, ogsaa at komme disse Der til Hjælp, netop i den Retning, hvori der paa andre Steder er gjort saa grumme Meget og hvori der ikke lettelig paa anden Maade vil kunne gjøres Noget for dem. Jeg vil derfor ligefrem sige, at det har gjort mig ondt at høre udtale af en æret Rigsdagsmand fra Sylland (Madfen) — en Landsdeel, for hvis Opkomst og Interesse jeg vist ikke behøver at forsiikre, at jeg har saa varm en Sver som Noget — opregne, at der ogsaa i Sylland findes saadanne Sunde, ikke blot paa Vestkysten, men ogsaa paa Østkysten, hvor det kunde være behageligt at have saadanne Broer; thi det forekommer mig, at denne Betragtning havde langt snarere været paa sin Plads ved den hele Række af Spørgsmaal, som først og fremmest og nærmest gik ud paa at gjøre i saadan Retning, endogsaa meget betydelige Dpoffrelser for at fremme Syllands Interesser, og jeg vil sige, at ligesaa ondt, som det skulde gjøre mig, om det ikke maatte lykkes mig at skaffe Lolland og Falster denne Bro, ligesaa let vilde det falde mig at afvise Forbringinger, som maatte komme fra Sunde, hvis Betydning for Staten i det Hele taget ikke taaler den allerfjerneste Sammenligning med det, hvorom der her er Spørgsmaal. At jeg vilde komme til at afvise saadanne Forbringinger, haaber jeg ikke, jeg behøver at sige, da jeg troer at have viist i Gjærning, at jeg har en meget levende Følelse af, at vi maaskee allerede have paataget os saa mange og store offentlige Arbejder, at vi maaskee see os meget vel for, førend vi i den Retning paatage os noget nyt. I den ikke lange Tid, jeg har været Minister, har jeg havt megen Leilighed til at gjøre dette gjældende med al mulig Styrke mod Forbringinger, som forekom mig at være langt mere begrundede, end de vilde være, som maatte fremkomme om disse forventede, vestjydskke Sunde, med hvilke man truer os. Men ligesom jeg paa den ene Side troer det forstandigt, at vi — for at bruge det Udtryk, jeg brugte den første Dag, jeg som Minister havde den Ære at tage Ordet her i denne Sal — tage Hæb i Seilene, kan det paa den anden Side heller ikke være min Mening, at vi nu for en lang Række af Aar skulde afftaae fra at stride videre frem i andre Ret-

ninger end denne, i hvilke vi allerede ere engagerede, kun at man skal gjøre det med stor Barsomhed, og der er det da min fulde Overbeviisning, hvilken jeg har vundet ved meget alvorligt at slyse med en heel Deel af de foreliggende Spørgsmaal, at det omhandlede Foretagende er det, som efter sit indre Værd har størst Udkomst til Rigsdagens Vistand.

Hvad nu Sagens offentlige Interesse angaaer, da troer jeg det maaskee indlysende for Enhver, at der ikke her er Spørgsmaal om en blot tilfældig Gjenvei for en eller anden Gaard, en eller anden Landsby, som man kunde have lyst til at benytte, ikke blot til Bryllupper og Barsler, men ogsaa i alvorlige Anliggender; men at der derimod her er Tale om den eneste Forbindelses-Vei mellem to rige og tæt befolkede Der, som dog altid i høi Grad ere uheldigt stillede ved en Færge, som til visse Tider af Aaret besværliggjøres i den Grad, at Forbindelsen mellem Derne er saa godt som afftaaren. — Ganske vist maaskee de benytte Vandveien for at komme, navnlig til Hovedstaden; men det er af den Slags Hindringer, som det ligger udenfor vor Ærne at rydde af Veien, og som synes mig maatte være en Dpfordring mere til at raade Bod derpaa, der hvor det kan skee, og nu troer jeg, at det ved meget omfattende anstillede Undersøgelser er godtgjort, at man her uden nogen Fare eller Risiko kan anlægge det, der paa mange andre Steder ikke er til at opnaae, nemlig en fast Bro. Hvad dens Beliggenhed angaaer, skal jeg tillade mig at bemærke, at netop den Linie, som er valgt, ligger lige paa Kanten af en meget fast Aridformation, men umiddelbart derefter synker meget dybt ned. Naturligviis er dette Gul opshlybt med Mudder; men medens man her naaer meget hurtigt en meget solid Bund, saa vil man Nord paa, og navnlig ved den Linie, hvorpaa man først har tænkt, og som man maaskee med Kortet foran sig vil finde den naturligeste, træffe paa saa store Dybder, at Sagens Udførelse vil møde en Modstand, der, om end ikke uovervindelig, dog vil lægge store og kostbare Hindringer i veien. Jeg troer derfor, at denne Bro, især naar man tager Hensyn til alle de Forhold, hvorunder Strømninger og Tisgang der bestandig efter mange-